

KIS HATAP

»ÉBREDJ ANTI!« (Lásd a 197. lapon.)

A VÉN REMETE HÁZA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

z orvos azonban így szólt:

— Uram, igyekezzék megtartani nyugalmát, mert most arra kell gondolni, hogy megmentsük a kis beteget. Tudom, hogy ön nem szereti, ha idegenek járnak-kelelnek a házában, de most kötelességem figyelmeztetni önt, hogy e gyermek alkalmasint súlyosan beteg lesz, nagy ápolásra van szüksége.

— Oh, itt leszek én mellette mindig! . . .

Egymaga nem fogja megbirni. Ön öreg ember, nem virraszthat a beteg mellett. Lássá, a kis fiúnak is részben ez okozta baját. Mikor ön beteg volt, a gyöngye gyermek éjjel-nappal itt volt ön mellett, pedig figyelmeztettem, hogy ne tegye.

Várfalvi összerendeztem s még sápadtabb lett; aztán komoran dörmögé:

— Igen . . . én okoztam veszedelmét . . . ő megmentett s én halálra kineztem . . . nem tudtam nyugodni, ha nem láttam magam mellett! Csak saját magamra gondoltam, reá pedig nem, a kedves jó gyermekre! Oh, én csakugyan rossz ember vagyok!

— Csillapuljon uram, nyugtatá az orvos. Most ne gondoljon egyébre, csak a beteg megmentésére, ha szereti.

— Ha szeretem-é? szólt az öreg könnyezve. Husz esztendő óta elzárkóztam a világtól, gyűlöltem mindenkit és boldogtalan voltam. E kis fiu megvigasztalt, örömet hozott öreg napjaimra. Oh orvos ur, ugy-é nem fog meghalni az én jó kis fiam?

— Bizzunk Istenben! A baj komoly; én a magam részéről mindent megteszek, a mi lehető.

— Tegye meg, tegye meg! Nem leszek háládatlan, dúsan meg fogom díjazni! Gazdag ember vagyok ám én . . . azt beszélük ugyan, hogy fősvény vagyok, de az nem igaz, nem fősvénység miatt éltem oly remete-életet. Akármilyen szükséges, csak szóljon, orvos ur, egész vagyonomat feláldozom, csak mentse meg az én kedves Bélámat!

— Vagyona föláldozása nem szükséges, csak gondos ápolás. Eddigi szokásait, elzárkózottságát kell föláldoznia.

— Legyen, mindent megteszek. De én nem ismerem itt senkit . . . kit hívassak? Küldjön ön valakit.

— Bizza reám. Mindjárt rendelék orvoságot . . . elhozom magam s majd körülnézek, kit hívjak a beteg mellé. Addig legyen mellette ön? Nem sokára visszatérek.

Az orvos távozott, Várfalvi pedig ott maradt a kis betegnél és aggódva nézte. Béla folyton kábultan feküdt, szemei beesetek, feje izzó forró volt s szörnyű láz törte egész testét. Néha egy-egy pillanatra visszanyerte eszméletét és szeliden mosolygott az öregre, de aztán csakhamar ismét meredten bámult a levegőbe.

Várfalvi kétségbeesve látta a fiúcska szenvedését s keserű önvád kinezte szívét. Az orvos szavaiból most már világosan látta, mi okozta a jó kis Béla baját. Most már belátta azt is, hogy a szegény gyermeknek, mióta csak itt van az ódon kastélyban, milyen szomorú élete volt; eddig sohasem gondolt erre, mindig csak magára

s a jó kis fiu nem panaszkodott, boldog volt, habár örökké a komor falak közé volt esukva és mikor leczkét megtanulta, csak arra törekedett, hogy öreg uagybátyját fölvidítsa, betegségében szórakoztassa. És hátha most meghal?

Várfalvi összeborzadt e gondolatra. Ismét magára maradjon, elhagyatva, nem szeretve senkitől! Őt, az öreg embert ez a kis fiu tanította meg arra, hogy csak az lehet boldog, akit szeretnek; megtanította arra, hogy akármily balsors érjen valakit, nem szabad szívében gyűlölséget táplálnia. El is tűnt a vén remete szívéből most már minden keserűség, nem átkozta többé az embereket, hanem fájdalmas könnyek folytak végig orczáin és sohajtva mormogá:

— Oh, ha még egyszer fölgyógyulna az én jó Bélám, úgy ápolnám, úgy gondját viselném, mint a legjobb anya! Oh Istenem, tartsd meg őt számomra!

Szomoru elmerültségében alig vette észre, mikor az ajtó megnyílt, és két vendég lépett be: az orvos és Bokrosné, a jószívű szomszédasszony. A derék asszony látta a szegény öreg nagy bánatát s hozzálépve, nyájasan biztatá:

— Ne essünk kétségbe, kedves Várfalvi ur! Az orvos azt mondja, hogy van remény kis betegünk megmentésére, ő megteszi a magáét, majd mi is megteszünk mindent, ami tőlünk telik. Mert azt előre is kijelentem, kedves szomszéd, hogy ha nem szeret is idegeneket látni csöndes kastélyában, én most itt maradok s addig nem távozom, míg kedves Bélánk tul nincs a bajon.

Az öreg félig szégyenkezve, félig örömmel megszorítá a jó nő kezét, aztán így szólt:

— Oh asszonyom, kegyed megszégyenít jóságával. Én olyan durva voltam... eddig mogorván visszautasítottam jó szomszédi barátságát... nem is tudom, elfogadhatom-e most segítségét.

— Csak fogadja el, szólt közbe az orvos, ki nem szerette a sok czerimóniát. — Jó szerenese, hogy épen találkoztam Bokrosné asszonnnyal. Elmondtam neki a bajt s ő mindjárt magára vállalta, hogy ide jön és gondoskodik mindenről. Jobb segítséget valóban nem találhatunk volna.

— Asszonyom... örök hálára kötelez... szólt az öreg kissé zavartan.

— Ne beszéljünk most erről, felelt Bokrosné. A földolog, hogy minden megtörténjék, ami a beteg megmentésére szükséges. És azért, kedves Várfalvi ur, bele kell egyeznie, hogy ezentul én intézkedjem s még ön is azt fogja tenni, amit én mondok. Nekem magamnak is vannak gyermekeim, azok is voltak betegek, én jobban értek az effélékhez, mint ön. Ugye, rám bizza a dolgot?

— Tegyenek mindent, amit jóának látnak, csak mentsék meg az én kedves fiacskámat!

Az igazat megvallva, Várfalvinak kissé furesán esett ez a dolog; de belátta, hogy engednie kell s kész is volt mindenre a szegény beteg gyermek kedvéért. Bokrosné tehát mint háziasszony kezdett intézkedni, rendezgetni, s a mogorva, vén kastély csakhamar nyájasabbá vált. Pénzt adott Várfalvi, a mennyi csak kellett s

mindent beszereztek, amit az orvos ajánlott, vagy ami szükségesnek látszott. A jó szomszédnő és az öreg Várfalvi fölváltva virrasztottak a kis beteg mellett, az orvos pedig napjában többször meglátogatta.

Többnap mult eligynagy aggodalmak között, s az orvos nem merete nagyon biztatni az aggodó öreget. Végre, végre mutatkozott egy kis javulás, a forró láz enyhült s Béla lassanként fölismerte a körülte levőket. Még néhány nap mulva az orvos így szólt:

— Most már jót állok róla, hogy fölgyógyul, csak gondosan kell ápolni, hogy valamikép vissza ne jöjjön a baj.

Várfalvi örömeben megölelte az orvost és sietett a jó hírrel a másik szobába Bokrosné asszonyhoz, ki aztán így szólt:

— Hála Istennek! Lesz rá gondunk, hogy semmi se zavarja meg a gyógyulást. De, kedves Várfalvi ur, ha betegünk fölgyógyult, akkor aztán még hátra van valami, amiről az orvos nem beszél, de én megmondom, mert azt akarom, hogy ön és Béla boldogok legyenek. Kis betegünk most épen alszik, vonuljunk a másik szobába és tanácskozzunk kissé.

A tanácskozás sokáig tartott, és az lett a vége, hogy a vén remete mindent helyesnek talált, amit a derék, okos szomszédasszony mondott. És mikor ismét a másik szobába léptek, az épen fölbredt Béla meglepetve látta, hogy az öreg bácsi egészen más embernek látszik, mint eddig volt; mintha kicserélték volna.

Másnap Béla már fölkelhetett az ágyból, s néhány nap mulva már járkálni

is birt a szobában. Egy reggel aztán az öreg így szólt hozzá vidám hangon:

— No's, hogy vagyunk? Még mindig nincs kedved táncolni? Terringettét, még mindig olyan sápadt vagy!

— Igaz, kedves bácsikám, szólt Béla mosolyogva, még nagyon gyöngö vagyok. Pedig odakint olyan szép a tavasz... aztán annyira szeretnék már az iskolába menni; sokat mulasztottam.

— Iskolába? Annak erre a félévre már vége van. Nem iskolába fogsz menni, kedves fiam, hanem holnap indulsz fürdőbe.

— Fürdőbe? .. kiáltá Béla álmélkodó örömmel.

— Ugy van. A jó Bokros nénivel fogsz menni.

— Hogyan? Hát bácsikám nem jön?

— Nem, kedves fiam, nekem itthon fontos dolgom lesz e nyáron. A néni majd gondot visel reád, aztán ott lesz Irénke is. Azt pedig megmondom neked, hogy pirosan meg kövéren téj majd haza! Terringettét, nem akarom, hogy ilyen sápadt, vézna kis vitéz maradj!

Béla alig tudott magához térni ámulatából. Látta, hogy az öreg bácsinak nagyon jó kedve van; rá nem lehetett ismerni. Most is elgondolkozott ugyan, de nem olyan mogorván, mint azelőtt; gondolkozott valamin, de ez a valami kellemes lehetett, mert néha-néha elmosolyodott s bölingatott a fejével, mintha helyeselné, amit kigondolt.

Bélának nem maradt ideje, hogy sokat törje a fejét ezen a változáson. Másnap reggel kocsni állott meg a kapu előtt. Bokrosné és Irénke már benn ültek s

Béla is, elbucsuzván a bácsitól, beült s nem sokára a vasuti állomáson voltak, aztán a vasuton gyorsan röptültek tova, a szép felvidék egyik regényes erdős vidékén fekvő fürdőbe.

Milyen kellemesen teltek itt Béla napjai, hosszas volna elmondanom. Irénkével és több más gyermekkel, kikkel ott megismerkedtek, naphosszat kint játszottak, szaladgáltak az illatos fenyves erdőben, s a napok, hetek, oly gyorsan multak, hogy Béla szinte csodálkozott, mikor arra gondolt, mily régen van már távol a jó öreg bácsitól. Egészsége pompásan helyre is állott; olyan pirosposzsgás, erős fiu lett, hogy most bizony már megbirkózhatott volna azzal a goromba Marczival is.

De bármily kellemes volt ez az élet, Béla végre mégis visszakivánczolt a jó öreg bácsihoz és sokszor gondolt arra, valjon mit csinál a szegény öreg egymagában? Nagyon örült tehát, mikor végre haza indultak, és szerencsésen meg is érkeztek az ódon kastélyba.

Az az, tulajdonképen nem az ódon kastélyhoz érkeztek. Mikor a kocsi megállt, Béla bámulva nézett körül . . . olyan ismerős, és mégis ismeretlen volt mindaz, amit látott. Ott állt a nagy kastély, de nem ódonan, nem zárt ablakkal, hanem kiesinosítva, vidáman; a kertben a vad bózot helyett, gyönyörű virágágyak, pázsitos terek, megnyesegedett bokrok pompáztak, a közepén ugrókut játszott s egy fiatal kertész vígan dalolva dolgoztatott épen a kapu közelében. És a kocsi robajára tisztos kulesárnó és csinosan öltözött mas siettek elő a házból, majd egy vidámképű, finom öltözetű öreg ur jelent meg

az ajtóban . . . Béla alig ismert rá . . . igen ez Várfalvi volt, a vén remete!

— Nem vagyok többé vén remete, szólt Várfalvi, miután Bélát megölelte és csodálkozásán kissé mulatott. Uj életet kezdünk, kedves fiam. A te őszinte szereteted, és a jó Bokros néni igaz jósága kiűzték szivemből, a gyűlöletet és keserűséget. A Várfalviak kastélyában ismét a vidámság, boldogság fog lakni, mert remélem, benned kedves fiam, soha sem fogok csalódní s öreg napjaimnak örömeire fogsz válni.

És úgy történt. Várfalvit csakhamar az egész vidék megszerette, s a nemrég oly elhagyatott kastélyt most messziről fölkeresik a jó barátok. Béla derék ifjúvá növekedett, kiben az öregnek nagy öröme telik s vidáman, boldogan élnek, megsosztva örömeiket a jó Bokros nénnel, Irénkével és Károlylyal, kikkel a legjobb barátságban élnek.

„Ébredj Anti!”

(Képpel a czímlapon.)

*Ébredj Anti, alamuszi!
Ébredj szaporán!
Hísz az este arra kértél:
Költselek korán!
Siess no már öltözködni.
Menjünk hamar öntözködni!*

*Ébredj Anti, álmos táská,
Kís alamuszi!
Vár a Lina, Riza, Mari,
A Kata, Zsuzsi!
Rózsavíz az üvegedben,
Piros tojás süvegedben!*

*Ébredj Anti, nyisd ki szemed!
Nézd, minden örül.
Husvét hétfője virradt fel,
Tekints hát körül!
»Hétfő? . . . hm . . . jaj! . . . az iskola . . . «
S szépen tovább bóbiskola.*

HOGY ESETT LE MARISKA AZ ÉGBŐL?

— Kicsi mese a kicsinyeknek. —

(Négy képpel.)

DUZZOGVA ült a kis Mariska a sarokban. Csinos, kedves leányka volt különben, de most, mikor olyan durzás képet csinált, bizony csöppet sem volt szép. És miért duzzogott olyan nagyon? Csak azért, mert a mama elvette tőle a mesekönyvet, melyben annyi szép csodás történet van tündérekről és más efféle mesebeli dolgokról. A kis Mariska akár egész nap ezzel töltötte volna idejét: de az okos mamácska ezt nem engedte.

— Mindennek megvan a maga ideje, szólt épen most a mama. Előbb tanul meg leczkédet, végezd el dolgaiddat, aztán olvashatsz egy-két mesét is. De a mesekönyv nem arra való, hogy mindig vele foglalkozzál. Utoljára aztán egészen elszoknál a komoly tanulástól.

És a mama elvette a mesekönyvet s eltette. A kis Mariska pedig, a helyett hogy megfogadta volna az okos intést, durzászkodva félrevonult s meg volt győződve, hogy a mamának nincs igaza. Csak azért is azon törte a fejét, hogy juthatna hozzá a mesekönyvhöz s hogy olvashatná tovább titokban.

Azt látta, hová tette el a mamácska a könyvet. Föltette a könyves polcz tetejére, nagyon magasra ugyan, de valami-képen azért mégis le lehetne azt onnan venni. Igen ám, csakhogy a mama megláthatná!

Nagy volt tehát az öröme, mikor este elé a mama így szólt:

— Elmegyek látogatóba Emma nénihez. Téged is el akartak vinni, de mert durzászkodtál, itthon maradsz. Mire haza jövök, készen légy a leczkéddel!

Máskor sirva fakadt volna Mariska, hogy el nem mehet a nénihez; de most nagyon megörült, mert rögtön az jutott eszébe, hogy míg a mama oda lesz, lecsempészi a könyvet a magasból és kényelmesen olvasgat. Igen nyugodtan fogadta tehát a büntetést és alig várta, hogy a mama eltávozzék. Nemsokára a mama csakugyan elment.

Mariska egy kis ideig még várt s mikor már bizonyos volt benne, hogy a mama nem tér vissza, hozzáfogott terve végrehajtásához. Félredobta a könyvet, amelyből addig tanult és gondolkozni, fürkészgetni kezdett, miképen juthatna hozzá a könyvhöz.

Székre állt, de így nem érte el; nem volt más hátra, mint az asztalt oda tolni és erre fölállani. Meg is tette és szerencsésen elérte a könyvet, aztán így gondolkodott:

— Mindjárt itt fogom olvasni is... így meg nem lephetnek. Ha a külső ajtó nyílik, meghallom, a könyvet helyére teszem és leugrom az asztról... aztán majd azt mondom, azért huztam ide az asztalt, hogy közelebb legyen az ablakhoz jobban lássak tanulni.

És ezzel Mariska, bizony nagyon illetlen módon, végig nyújtózott az asztralon, fejét kezeire támasztotta, és móhon

neki látott az olvasásnak. Egyik mesét a másik után szinte elnyelte szemeivel; nem gondolkozott rajta, valjon mi az értelme, tanúsága a mesének; a feje tele volt tündérekkel, óriásokkal, törpékkel s már egészen bealkonyadott, már a szeme is fájt és szinte lecsukódott és még mindig nem tudott megválni kedves tündéreitől. Mikor aztán már épenséggel nem látott olvasni, elgondolkodott a sok csodás história fölött... s maga elé képzelte azokat a mesés tündérkerteket s felsőhajtott:

— Oh, ha egyszer én is ott járhatnék!

— — — De mi volt ez? Mintha valaki ott állt volna mellette s gyöngéden megérintette volna... Csakugyan, egy vékonyka ezüst csengésű hang szólalt meg:

— Ha épen nagyon kívánod, jöjj velem, elviszlek a tündérkertbe.

Mariska odatekintett s egy iczike-piczike emberkét látott maga előtt. Bizony nem volt nagyobb a kis ujjomnál. Egy pillanatig bámulva nézett reá, aztán így szólt:

— Elvinnél a tündérkertbe? De hogyan? Hiszen az nagyon messze van, nem bírok én odáig gyalogolni.

— Bizd csak reám!

A kis törpe halkan füttyentett s a sarokból négy egérke szaladt elő, gyönyörűen folszerszámozva s pompás aranyos iczi-piczi hintót vonva.

— Ülj bele, aztán megyünk, szólt a törpe.

— Hová gondolsz! felelt Mariska, hiszen a kezem feje se férne bele.

— Ne gondolj te azzal, csak tedd, amit mondok. Majd meglátjuk.

Mariska engedelmeskedett és ime, csodálatos módon, igen kényelmesen belefért a piczike hintóba. Vagy a hintó nőtt hirtelen nagyra, vagy ő lett hirtelen egészen piczike: elég az hozzá, hogy befért és még a kis törpének is maradt hely. Ez is beült a hintóba, aztán jelt adott s az egérek gyorsan eliramodtak.

Merre mentek, hol jártak, azt Mariska nem tudta. Ugy látszott neki, mintha valami nagyon, nagyon hosszú sötét folyosón kocsiznának végig. Egyszerre aztán világosodni kezdett, egy nagy kapuhoz értek, a kapu magától kinyílt s behajtottak a tündérkertbe.

Tudom, nektek is elállt volna szemetek, szátok, ha láttátok volna, amit Mariska látott. Hogy mit látott? én le nem tudnám írni, mert én nem voltam ott, de annyi bizonyos, hogy egészen olyan volt az a tündérkert, amilyenről már sokat olvasott; csodaszép virágok pompáztak mindenfelé, a fák ágai közt aranyos madarak zengtek s nem messzire pompás palota állott, melyből egész sereg olyan kis törpe sietett elő.

Az, aki Mariskát idehozta, így szólt a többiekhez:

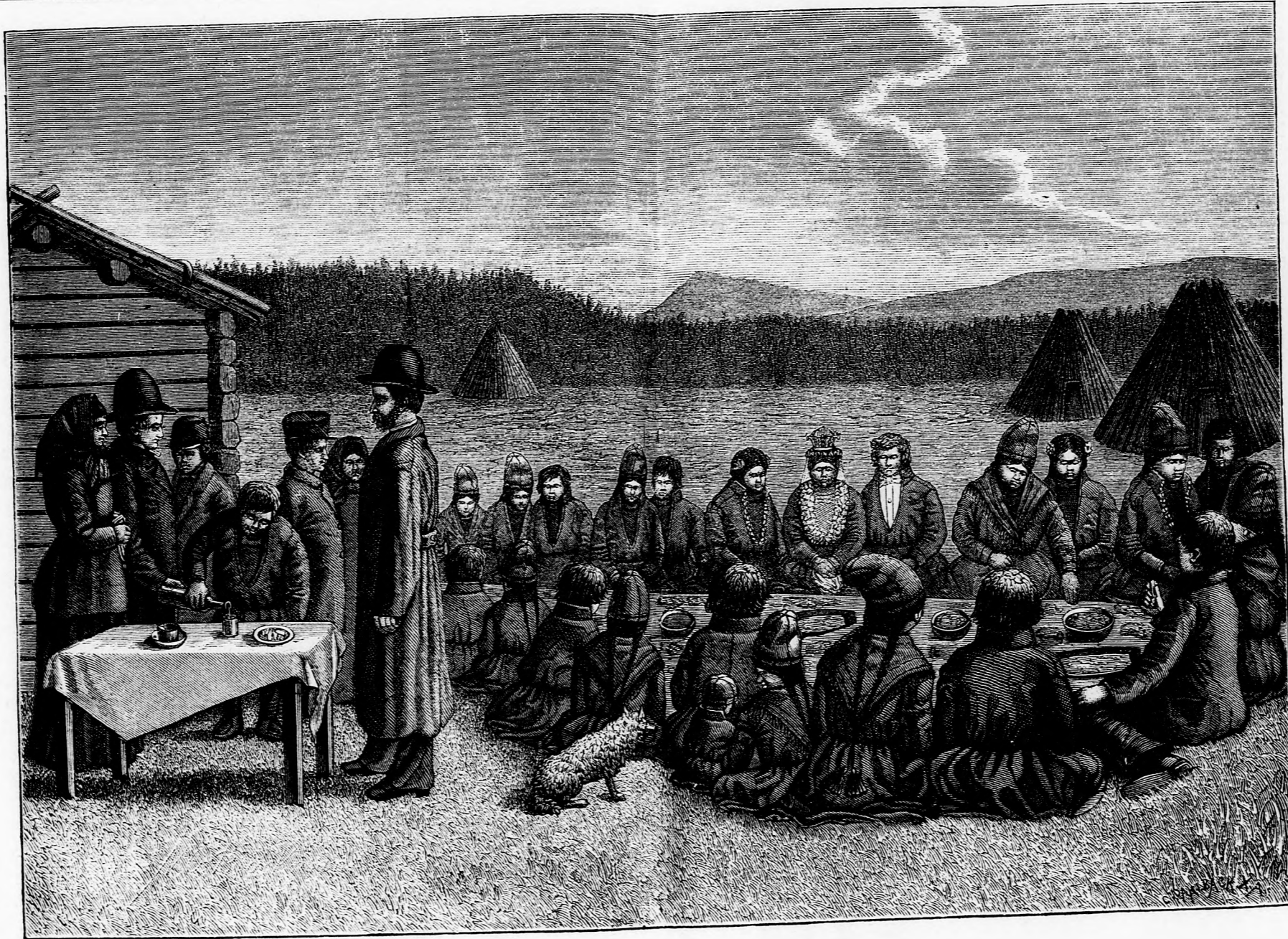
— Ime, testvérek, hoztam egy kis leányt, aki ide kívánczozott a mi országunkba. Őt megválaszthatjuk királynénknak.

— Jól van, legyen királynénk! kiálták mindnyájan örömmel. Ugy-é, elfogadod?

— Nem tudom... felelt Mariska kissé meghökkenve... nem tudom, mit kell majd tennem...

(Folytatása a 202. lapon.)

19. kötet

VENDÉGSÉG A LAPPOKNÁL. (Lásd a 207. lapon.)

(Folytatás a 199. laphoz.)

— Oh, ne félj, csupa gyönyörűség lesz az életed. Uralkodni fogsz országunk fölött, mi mindnyájan hivedik leszünk s minden kívánságod teljesül.

— Akkor hát elfogadom, szólta Mariska. Csak azt sajnálom, hogy Dinike nincs itt velem.

— Ki az a Dinike?

— Az én kis öcsém. Oh, milyen pompás volna, ha ő is itt volna!

— Ha kívánod, rögtön itt lesz.

Azonnal előugrott két egérke, egy kis törpe felült az egyiknek hátára s a másikat is magával vivé, gyorsan eliramodott.

Mariska ezalatt besétált a palotába, hol szinte káprázott a szeme a sok arany-

... A FÜLÉT FOGTA KANTÁR HELYETT.

től és kristálytól. Kinézett az ablakon valami csöndes, rejtélyes utca-félre és íme, látta, amint Dinike sebesen vágatva jön a kis törpével. Dinike is egy egérkén ült, melynek a fülét fogta kantár helyett. (Lásd a képet ezen a lapon.) Egy pillanattal később Dinike már bent volt Mariska mellett, ki nagy örömmel megölelte. Dinike így szól:

— Hallottam, hogy megválasztottak

tündérkirálynénak! Ez pompás! Én most királyfi leszek itt, ugy-e?

— Természetes, felelt Mariska büszkén. Itt minden úgy történik, amint én parancsolom. Azért hozattalak ide, hogy neked is jusson a sok jóból s lássad, milyen jó testvér vagyok.

— Nagyon szép. De nézd, Mariska, mi épen nem úgy vagyunk öltözve, mint ahogy királyi rangunkhoz illik.

— Az igaz. Mindjárt intézkedem.

Intett egy kis törpének, ki az ajtónál parancsaira várt.

— Hozzatok illő ruhákat nekem és testvéremnek is, parancsolá.

— Minden készen van, felelt a törpe. Erre jobbra van a királyné lakosztálya, ott már várják a komornák; a királyfi termei itt balra vannak, ott megtalál mindent, amit kíván.

Mariska bement a maga lakosztályába, mely hosszú sor fényes tereméből állott.

Egész sereg iczi-piczi komorna és szobaleány fogadta. Aztán felöltöztették arany-csipkés pompás ruhába s visszakisérték a nagy terembe; Dinike már ott volt, ezüst szegélyű bársony ruhába öltözve.

— Most mit csináljunk? kérde Dinike.

— Mit csináljunk? Hát... hát mit is csináljunk? szólta Mariska.

A kis törpe, ki szolgálatukra ott állt, megszólalt:

— Nem sokára kész lesz a nagy lakoma, melyet új királynénk tiszteletére rendezünk. Addig talán kellemes volna kissé körül járni a kertet.

— Oh, de én nem szeretek sokat gyalogolni.

— Nem is szükséges, a viláért sem.

Befogatok, vagy ha jobban tetszik, igen kellemesen lehet nyargalni struczháton.

— Struczháton? Az furcsa lesz! Próbáljuk meg, szólta Dinike.

Kimentek s a lépcső előtt már várta őket két struczmadár, alázatosan bókolva úgy hogy nem lehetett megijedni tőlük. A struczok letérdeltek, Mariska és Dinike kényelmesen felültek

... VIGAN TOVA NYARGALTAK.

s aztán vigan toványargáltak. (Lásd a képet ezen a lapon). És milyen okosak voltak ezek az új fajta paripák! Csak szólni kellett és mentek jobbra vagy balra, sebesen vagy lassan s így Mariska és Dinike kedvükre megnézhettek mindent, ami szép látni való volt a tündérkertben.

Mikor már jó ideig nyargaltak ide-oda, Mariska végre így szólt:

— Azt hiszem, most már ideje haza térnünk; én már éhes vagyok.

— Magam is, szólt Dinike. De hogy jutunk vissza a palotához? Olyan messzire tévedtünk, hogy nem is látjuk.

— Nem baj. Struczjaink bizonyosan tudják az utat. Menjünk a legegyszerűbb úton!

A két strucz-madár azonnal megfordult és gyorsan iramodott vissza a kastély felé. Nem telt belé két percz, már ott voltak a kapunál s a kis törpék hódolva fogadták őket.

— A lakoma kész, ha kegyes királynénk kívánja, hozzá ülhetünk, szólt az egyik kis emberke.

— Nagyon jó lesz! felelt Mariska kegyesen.

... FEJE FÖLÉ HAJLITÁ A VIRÁGOT. (Lásd a 205. lapon.)

Bevezették egy nagyszerű terembe, melynek falain kristálytükrök ragyogtak, menyezetéről pedig óriási csillárok függtek alá, vakító fényt terjesztve mindenféle. A terem közepén hosszú asztal állott, megrakva arany tányérokkal és kristályserlegekkel, aztán nagy tálakban a legritkább csemegékkal, minők még a király

asztalán is csak ritkán láthatók. Igazi tündéri lakoma volt ez.

Mariskának ugy látszott, mintha ő valamikor már járt volna e teremben, vagy legalább látta valahol... csakugyan eszébe jutott, hogy látta, de csak lefestve, a képes mesekönyvében. Ki hitte volna, hogy egyszer valósággal is eljusson ide!

E fölött azonban nem sokat töprenkedett, hanem jelt adott, hogy fogjanak hozzá a lakomához.

— Én még soha sem ettem tündéri lakomán, így hát nem is tudom, mi minden volt ott a sok pompás csemege közt. De amit Mariskának szeme-szája megkívánt, rögtön ott termett előtte az arany tányéron. Csak úgy válogatott a jóban, míg végre megalégelte és fölkelte az asztaltól és így szólt:

— Most szeretnék valami mulatságot...

Egy kis törpe rögtön, mélyen bókolva előlépett s a kertbe vezette.

— Ha felséged talán szereti a zenét...

— Oh nagyon szeretem.

— Akkor talán mulattatni fogja a virágzenekar.

— Mi az?

— Mindjárt megmutatom.

Egy kis harangvirág-bokorhoz vezette s leültette a virág tövére. Aztán kezébe adta a virágos ágát s megmagyarázta, hogy ha ezt feje fölött lengeti, azonnal a leggyönyörűbb zene szólal meg.

Mariska roppant kíváncsi lett. Feje fölé hajlítá a virágot (Lásd a képet a 204.

lapon.) és lengetni kezdé. S ime, csakugyan a virágkelyhekből a legédesebb zene hangzott, körül pedig az árvácskák, és a többi virágokból aprócska tündérek dugták ki fejcskéjüket és énekeltek oly gyönyörűen, hogy Mariska akár egész nap is elhallgatta volna. De aztán eszébe jutott, hogy azok a kedves virágok talán már el is fáradtak; abba hagyatta tehát a zenét,

hozott egy puha bársony szőnyeget, a földre terítette, s leheveredett kissé gondolkozni, hogy hát most mit is kívánjon magának.

Sokáig semmi sem jutott eszébe s már boszankodni kezdett saját magára, midőn hirtelen eszébe jutott valami. Egy aranytollu madárkát látott a fák közt

... EGY NAGY VÁROS HÁZAI FÖLÖTT.

(Lásd a 206. lapon.)

röpkedni s ilyenfélét gondolt:

— Ha tündérkirálynő vagyok, illik, hogy röpködni is tudjak.

Intett egy közel álló kis törpének s így szólt hozzá:

— Szeretnék röpködni!

— Ha a próba-időt kitöltötted nálunk, kegyes királynénk, akkor fogsz tudni röpködni magad is. Addig másképp teljesítjük

kivánságot. Maradj nyugodtan fekvé a szőnyegen, mindjárt röpülni fogsz.

A kis törpe intésére négy madárka röppent elé s mindenik madárka csőrébe fogta a szőnyeg egy-egy csücskét; aztán fölemelkedtek s a magasba emelték Mariskát is. Mariska bizony félt eleinte s mozcanni sem mert; de lassanként beleszokott. Hiszen annyi csodálatos dolog történt már vele! Utoljára már nem is csodálkozott semmin. És a röpülés, a lengés oly kellemes volt, hogy bele sem lehetett unni. Már sokáig, nagyon sokáig röpült, már a nap is leszállt és a teli hold jelent meg az égen, ugyancsak bámulva, ezen az új fajta röpülő lényen; Mariska azonban még mindig nem parancsolta a madárkák-nak, hogy térjenek vissza. Azt mégis szeretne volna tudni, hol járnak. Lenézett és látta, hogy épen egy nagy város hazai, tornyai fölött röpülnek. (Lásd a képet a 205. lapon.)

— Talán épen szüleim háza fölött vagyok, gondolá.

Jobban meg akarta nézni s előre hajolt a szőnyeg szélén, de ekkor elszédült lebukott és a magasból leesett a földre, Nagyt sikoltott és — — és fölébredt.

Hamarjában bizony nem tudta, hányadán van. Annyi bizonyos, hogy magasról esett a földre, mert nagyon megütötte magát, sőt a homloka, az orra is vérzett, keze-lába pedig majd összetört. De nem sokáig maradt kétségben a fölött, mi történt vele, mert épen abban a pillanatban lépett volt be a mama és így szólt:

— Mi dolog ez, Mariska? Az asztalra feküdtél aludni! Az asztalon hemperegsz, míg végre leesel a földre; jó hogy

kezed-lábad el nem tört! És a mesekönyv a kezekben. Most már értem!

Mariska is értette most már, hogy csak álmában járta ő be a tündérgertet s engedetlenségeért keményen meglakolt, mert a nagy eséstől még egy hét mulva is kék folt volt az orrán, azonfölül pedig a mama is megbüntette.

De azontul meg is fogadta a mama intését, nem olvasott meséket egészen az elalvásig, hanem csak annak idején olykor-olykor szórakozásul.

SZÜNNAPOK.

*USVÉT, husvét a
tavasznak*

*Fényes ünnepe,
Iskolának, tanulásnak
Édes szünete.*

*Riadással köszöntelek,
Ujjongok feléd,
A természet is kitarja
Mostan kebelét!*

*De a szünnapok multával,
S új sor kezdetén:
Könyveimhez új erővel,
Kedvvel térek én!*

VENDÉGSÉG A LAPPOKNÁL.

(Képpel a 200–201. lapokon.)

MIKOR nálunk már javában tavaszodik s erdő-mező ismét szép zöldben pompázik, a távol északi tájakon még ugyancsak csikorgó tél uralkodik. Ott a tél bizony jóformán az egész éven át tart s egészen fönt az északi sarktengeren a nyár mindössze abból áll, hogy a befagyott tenger kissé fölenged, és a jéghegyek szerte uszálnak a vízben.

Ott, ahol a jég és hó soha sem olvad el, természetesen ember sem lakhatik, ott csak a jeges medve tanyáz. De vannak már emberek oly tájakon, ahol a tél kilencz hónapig tart, a nyár pedig csak néhány hétig és a néhány hét is csak olyan fajta nyár, hogy mi bizony befütnénk a kályhába, és felső kabátban indulnánk sétálni. E tájakon mégis megterem egy-némely növény; vannak fenyves erdők, van zöld pázsit, sőt vannak virágok is. A virágoknak itt az a sajátságuk, hogy majdnem mind fehér színűek; mert azok a pompás színek, melyekben a mi virágaink díszlenek, csak akkor fejlődnek ki, ha a nap sokáig és forrón süt.

A hol olyan rövid a nyár, ott természetesen nem is terem se buza, se gyümölcs, mert nincs ideje megérni; az ott lakó emberek tehát leginkább állatokból élnek s vadászat és halászat a fő foglalkozásuk.

A népfaj, mely Európában legmeszszebb lakik északon, a lapp. Egyszerű, jámbor emberek, kicsi termetűek, de izmosak s hideg hazájukban oly jól érzik magukat, hogy ha szebb, melegebb országba jutnak is, csakhamar haza kíváncznak. Kicsi, sötét kunyhókban laknak s legnagyobb kincsök az iramszarvas, melynek húsból élnek, bőréből ruhát készítenek s melyet ló helyett befognak szánkájukba.

De bármily szegények a lappok, mégsem oly vadak, hátramaradtak, mint

az afrikai vagy ausztráliai vad néptörzsek. A legtöbbben fölvettek a keresztény vallást és fából összeütnek egy-egy kis bódét, mely aztán templomnak szolgál. Tiszteségesen ruházkodnak és élnek is, az oda vetődő idegent pedig igen szívesen látják s örömezt rendeznek vendégséget is a tiszteletére.

Persze, a szegény lappoknál a vendégség nem olyan, mint mikor mi rendezünk lakomát. Nincsenek diszes termeik, sem fényesen terített asztalaik, holmi csemegéket, gyümölcsöt, tortát s efféle hirtől is alig ismernek. Lakomáikat szabad ég alatt rendezik, a puha pázsitra terítenek s aztán a földre ülve eszik az iramszarvas-sültet, mely különben nem is rossz ám. A gazdagabbak hozatnak a délibb tájakról olyan eleséget is, mely az ő országukban meg nem terem; de az már ropant nagy ur köztük, a ki a kávé ismeri.

Már csak jobb nekünk a mi szép magyar hazánkban, ugy-e?

▲ »KIS LAP« XVIII. köt. 10-ik számában közölt feladvány megfejtését utólag még beküldték! Preisz Mór és Bernát, Hollós Dezső és Ödön, Salzberger Esta, Hecht Szeréna, Szentirmay Béla, Nyíri István, Feldmann Janka és Zseni, Jónász Hermina, Fleischmann Jolán, Iván és Gyula, Hüttl Dezső, Popovics Aurél, Róth Leóda és testvérei.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Stauber Józsi. A tavaszi versikében akad egy-egy jó sor, mint p.:

A szép tavasz megérkezett
A tél végre elrejtezett,
Elvitte fehér szakállát,
Adjunk az Istennek halát.
A békák már nem alusznak,
Vigan a vizekben usznak, stb.

De az egész bizony gyarlóska. Hibátlan, simán irt leveled, mintha nem is egy 9 éves gyermeké volna. A vers már inkább. — **Lillin Károly**. Azt már nagyon sokan küldték be, többé kevésbé jól megszerkesztve; de mindannyiszor kijelentettem, hogy közlését nem engedi meg a szerénység. — **„A világtalan leányka“** című kis elbeszélés nem válik be. — **Videki**. A tavasz himnőkeit számlánkint köszönjük. A kis költemény megjelent é

pedig ha nem lesz fagy és hó nagy. Az ideai tavasz ugy látszik a Behring-szoroson át jő el hozzánk. P. barátunk a »V. U.«-ban és »P. N.«-ban azóta sűrűn megfordult. Hogy van, hogy nem találkozott vele? A héten a régi műhelyben tett látogatást. Üdvözet! — **Deutsch Ödön.** Nem hiszed tán, hogy afféle történelmi száraz excerptumokkal kedvében járunk a »K. L.« olvasóinak? — **Horváth Dezső.** Forgó bácsi nem József, de azért a meleg kívánságot teljes szívből köszöni. Különben nem vagyok én János sem. Egyáltalán nekem nincs is keresztnevem. Én csak Forgó bácsi vagyok s nektek az is kívánok maradni, amíg élek. — **Vanke Izabella.** A szíves megemlékezést átadtam annak, akit illet s azzal együtt viszonzom én is. — **Deutsch Arthur.** Nagyjának, aprajának átadtam szíves üdvözléted. Nagyot nőj Elzával együtt! — **Brezovay Aladár.** A küldeményből hármat közlés végett sorba ejtek. — **Böhm Felix.** Sok az, az olyan kis embertől; de magában keveset nyom a »K. L.« latjában. Majd ha egy fejjel megnyúltál. — **Bokor testvérek.** A rejtvényhez nem küldtetek megfejtést, én pedig arra nem érkezem, hogy találgassam. — **Beer Gyula és Lajos.** Hol van az a »Totis?« Én Magyarhonban ilyen helységet nem ismerek. Majd talán ott lesz Németország mappáján, ains leveletek homlokzatán az a nyomtatott három német sor azt mutatja. A küldött rejtvények közül az egyik megjelent. — **Wagner Emma.** Küldeni küldhetsz meg nem rajzolt kis rejtvényeket is; ez nem gátolja közlésüket. — **Hecht Gabriella és Adó.** Örvendek, hogy ti a »K. L.« regimentjébe állottatok. A két földadvány régi. Csak olyat küldjétek, mely töletek került s máshol még soha meg nem jelent. — **Vass Géza.** 4-edéves gymmazista létedre elég ügyesen verselsz. Csak t a r t a l m a is volna az elég ügyesen rimelt soroknak. — **Fodor Róza.** Olvastam a verseidet. Hát bizony kis Rózám, a tenger roppant nagy víz, a Csímbo-raszo meg roppant magas hegy. De a rajzok, ha gyermeki kezeidtől származnak, igazi tehetségre mutatnak. — **Zajzon Irma, János és Ferencz.** Ti azt mondjátok, hogy hibás a Forgó bácsi megfejtése, mikor ti a 2-es számról tesztek át egyet az 5-re, holott ez oldalt érinteni sem szabad. Azután 7 áthelyezést csináltok, mikor csak 6 van megengedve. Mielőtt Forgó bácsit, vagy bárki mást hibáztatok, előbb jól meg kell gondolni, van-e hozzá jogos alapotok. — **Dorina.** A kedves dongó nyílt ablakot s meleg szobát talált. Első virágnyláskor kibocsátjuk, hogy mulatságos kis meséjével tele döngje a Forgó bácsi országát. A cseresznyés kezek s a hozzájuk tartozó szíves kis mama hálás emlékezetünkben élnek. — **Brankovits Erzsébet és Vilma.** Helyes! Lát-szik, haszonnal olvastátok hazánk történetét. — **Held Elemér.** Majd így sorba keritem a tie-

det is. Kívánom, ne sokára ismét talpra állj. — **Lion Juliska.** Levelkéid igaz örömmre szolgált. Reményilem, soká maradunk együtt. Annak, aki a te kls leveledhöz néhány szót mellékel, add át tiszteletemet. — **Muraközy Ilonka.** Az derék, hogy az »aranyos kalitka« előadása sikerült. De tán nem ártott volna, ha már itt a fővárosban adták elő, meghíni Forgó bácsit is, kinek még neve sem fordul elő a színlapon. — **Szentkirályi László.** Az elsőt megrajzoltatom. — **Hanvay Mari** a »Kis Lap« révén kérdezi *Boggó Plonót*: ő-e az, akivel 1873-ban T_a Füreden olyan jól mulatott, az énekművész Kicsi szőke leánya? Hanvay Mari lakik Hanván. — **„A halász“.** (*Ramler.*) Középszerű eredetinek gyöngye fordítása. — **Jeszenszky Gizella.** Nagyon ismeretes mese az. Közkezen forog s így, bár fordítása sok tekintetben jónak mondható, a »Kis Lap«-ban nem közölhetem. — **Strassburger Oli és Emil.** Hol maradt a megfejtés? Nem ugy van az, hogy én találgassam a ti talalós meséiteket, hanem megfordítva a dolog ugy áll, hogy ti találgassátok az én talalós meséimet. — **Határkövy Gyula.** A munkácska érdemét írójának kora válogatja, mely a kéziratból ki nem tűnik. Ha nagy is, de bizonyára n a g y g y e r e k. A Sokratesről szóló versre egyelőre ains szükségem: de azért megírni megírhatod, ha jobb tenni-valód nem akad. — **Reichard Vilma.** Csicseregésed nagy örömmre szolgált; de egyebet ne várj! — **Szemere Lajos.** Jól peregnék a verses soraid, kis fiam. Csak azt nem értem hogy kis fiuk hogy énekelhetnek b a s s u s hangon s h á r o m fiu, hogy énekelhet solót? — **Jónás István és Droppa Gyula.** Az affélet takaros rimekbe kell szedni; hiszen csaknem minden szó alkalmas az efféle játékra. Váltson hát jogot a megjelenésre csinos forma által. — **Büchler testvérek.** A megelőző nektek is szól. — **Herzl Jenő.** Széltében ismeretes. — **Ihász Sarolta.** Hát az olyan kis lányka mint te, nem talál magának más tárgyat mint a »halálos párbajt«? Hát a czicza meg a virág, meg a madár mire való? Fölkelt-e már Irma? — **Maresekényi Ottmár.** Mindinkább izmosodó és szépülő, színte férfias írásodat szívesen megdicsérem; a feladványt csinosan kell föltalálni, jólzengő rimekben. — **K. ur, Margitta.** A minapi levélben az volt írva, hogy a szomorú eset novemberben történt. Hetek, hónapok multával affélet már nem lehet közölni; sajnáljuk, hogy ép ezért most sem közölhetjük.

Ez évnegyedben ez az utolsó szám; a lap pontos szétküldhetése érdekében az előfizetések mielőbbi megújítását kéri a „Kis Lap“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat. Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.